

der bliver ført ud i livet. Der er lavet incitamenter her, ikke til, at folk skal komme i arbejde, ikke til, at de skal få uddannelse, men til, at kommunerne kan slippe billigst muligt om ved det, og det her vil betyde, at arbejdsmarkedet, den dag det kommer i gang igen, ikke kan få den der gode, veluddannede, omskojede, opkvalificerede arbejdskraft, som der er brug for. Hvis man ikke vil spille hasard med den berømte danske arbejdsmarkedsmodel, flexicurity, og hvis statsministerens søn og hans jævnaldrende ikke skal komme til at opleve ungdomsarbejdsløshed og deres forældre ej heller skal opleve langtidsarbejdsløshed, som statsministeren så brændende ønskede sig det, er der ingen grund til at eksperimentere.

Det her er en glidebane, for det betyder jo selvfølgelig, at når man har givet kommunerne den her opgave, vil de komme og sige, at de vil have noget mere, og de vil også have hele det område, der er lagt over til a-kasserne i dag. Og der har vi det ideologiske igen. Regeringen kan ikke lide fagbevægelsen, og derfor skal a-kasserne væk. Man har forsøgt at lave en statslig a-kasse, man har forsøgt at lave alt muligt makværk med de tværfaglige a-kasser osv. Alle de der ting er et skridt i den retning, nemlig at man vil have a-kasserne fjernet fra dansk fagbevægelse og have det kommunaliseret. Og det hænger meget godt sammen med, at kommunerne, når de skal betale regningen, selvfølgelig også vil bestemme, hvilken musik der skal spilles.

Derfor kan jeg sige, at vi vil gøre alt, hvad vi kan, for at det her bliver lavet om. Det er noget makværk. Vi vil have et arbejdsmarked, der er statsligt styret, og som har de instrumenter, der skal til, for at man kan give de arbejdsløse en ordentlig opkvalificering og sikre et stabilt arbejdsmarked og en ordentlig uddannet arbejdskraft. Det er forudsætningerne for, at vi kan have et velfærdssamfund. Det her skal vi ikke eksperimentere med. Der er blevet eksperimenteret rigeligt med alt muligt andet, og jeg synes, man skal holde sig for god til det, når man har lovet ikke at spare på dagpengene.

Kl. 17:48

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Jens Vibjerg.

Kl. 17:48

Jens Vibjerg (V):

Tak. Hvor er rønnebærrene sure! Jeg har da næsten aldrig hørt så meget – det udtryk må man ikke bruge herinde – komme ud af munden på

den socialdemokratiske ordfører, hr. Bjarne Laustsen. Jeg har ikke ord, som jeg må bruge her, for det.

En af de ting, som jeg godt lige vil anholde, er, at hr. Bjarne Laustsen siger, at den her regering opgiver de svageste ledige. Da jeg i sin tid kom i Folketinget, havde vi en socialdemokratisk ledet regering, og jeg fik tudet ørerne fulde af den daværende arbejdsminister om, at vi ikke kunne komme under 150.000 ledige i det her land. Det var komplet umuligt. Så fik vi en borgerlig regering, og hvad skete der så? Vi kunne komme ned i nærheden af 40.000 ledige uden at få problemer med vores arbejdsmarked. Det viser bare, at når man har den rigtige ledelse, er der virkelig muligheder.

Kl. 17:49

Formanden:

Så er det ordføreren.

Kl. 17:49

Bjarne Laustsen (S):

Jeg er glad for, at det sved. Det trængte det også til. Jeg er ganske vist kun stedfortræder i Arbejdsmarkedsudvalget, men man skal alligevel have lov til at sige, hvad man mener, og det her er den skinbarlige sandhed.

Sandheden er jo ikke, at de borgerlige har gjort noget som helst ved arbejdsløsheden. Sandheden er, at Socialdemokratiet fik banket arbejdsløsheden ned på 140.000. Nu siger man her i dag: Vi kan ikke gøre for, at arbejdsløsheden stiger. Lige før stod man og pralede af, at man havde fået den ned fra 140.000 til 50.000. Hvad er det for noget snak? Nu kan man ikke gøre noget ved det, når det går den anden vej. Er man handlingslammet, eller hvad er man?

Det her har overhovedet ikke noget at gøre med, at rønnebærrene er sure. Selvfølgelig kan man få arbejdsløsheden ned. En arbejdsløs er en arbejdsløs for meget. Jeg pointerer blot – og jeg vil gerne gentage tallene – at da det gik bedst, var der 47.000 forsikrede ledige, 92.000 kontanthjælpsmodtagere og 14.000 fleksjobbere uden arbejde.

Situationen, siden der kom en stigning i ledigheden, viser, at systemerne er indrettet sådan, at det er de stærkeste, man tager fat i. Ikke engang dengang, da det gik godt, var man i stand til at få de svageste i arbejdet. Hvordan tror man så, det kommer til at gå, når det går dårligt?

Kl. 17:50

Formanden:

Hr. Jens Vibjerg.